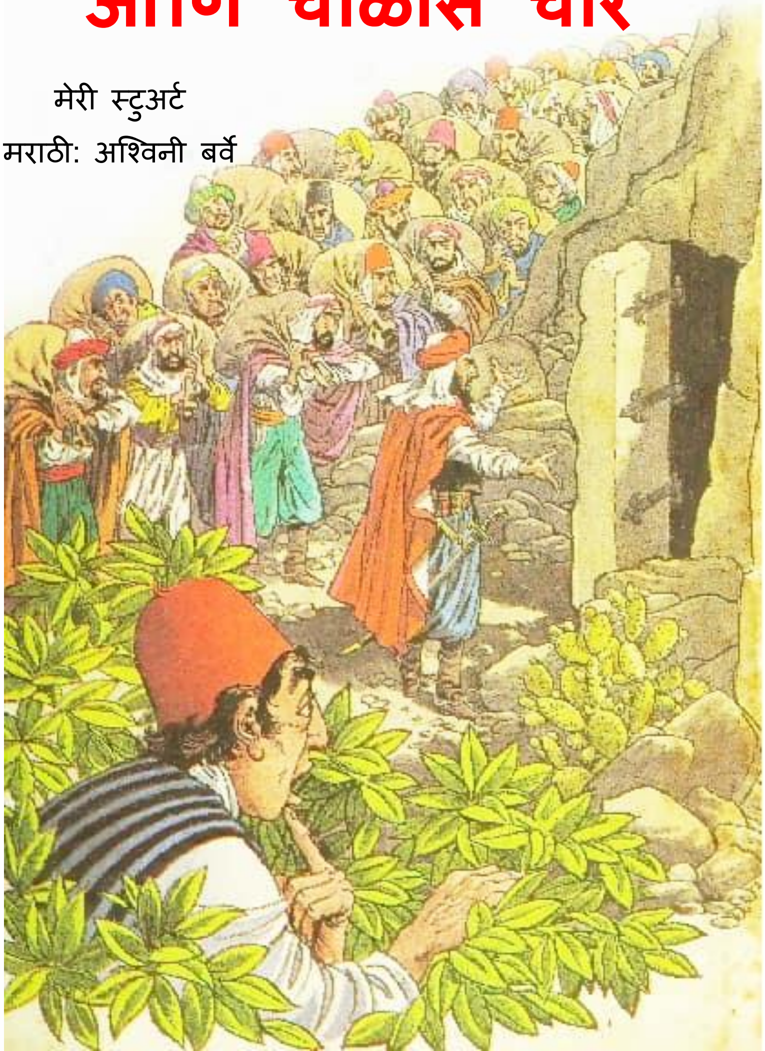
अली बाबा

आणि चालीस चोर

मेरी स्टुअर्ट
मराठी: अश्विनी बर्वे

अलीबाबाची कथा 'एक हजार एक रात्री' नावाच्या कथासंग्रहातून घेतली आहे. या कथा प्राचीन पर्शियन, अरबी आणि भारतीय लोककथांवर आधारित आहेत, ज्या शेकडो वर्षे पिढ्यानपिढ्या तोंडी सांगितल्या जात होत्या. त्यांचे सध्याचे स्वरूप सर्वप्रथम १४५० मध्ये अरबी भाषेत दिसून आले . शेहेरझादेची कथा या सर्व कथांना एकत्र जोडते.

शेहेरझादे सुलतानाची पत्नी होती आणि तिच्या दुष्कृत्यांसाठी तिला मृत्युदंडाची शिक्षा सुनावण्यात आली होती. तिने आपली फाशीची शिक्षा पुढे ढकलण्याचा एक मार्ग शोधून काढला. दर रात्री, ती सुलतानाच्या उपस्थितीत आपल्या बहिणीला एक गोष्ट सांगायची. शेहेरझादे केवळ एक अत्यंत हुशार स्त्रीच नव्हती, तर एक प्रतिभावान कथाकारही होती. ती नेहमी गोष्टीतील सर्वात रोमांचक भागापर्यंत पोहोचायची आणि दुसऱ्या दिवसापर्यंत ती गोष्ट अपूर्ण सोडून द्यायची. कोणत्याही गोष्टीचा शेवट जाणून घेतल्याशिवाय सुलतानाला चैन पडत नसे, म्हणून तो तिची फाशीची शिक्षा वारंवार पुढे ढकलत राहिला. अशाप्रकारे, एक हजार एक रात्रींपर्यंत, शेहेरझादेने आपल्या गोष्टींच्या जादूने सुलतानाला मंत्रमुग्ध करून ठेवले. अखेरीस, सुलतानाला आपली चूक लक्षात आली आणि त्याने शेहेरझादेला क्षमा केली.

या कथा त्या जुन्या काळात होत्या तितक्याच आजही मनोरंजक आणि आकर्षक आहेत. येथे त्या सोप्या भाषेत सादर केल्या आहेत, जेणेकरून लहान वाचकही त्यांचा आनंद घेऊ शकतील.

अली बाबा आणि चाळीस चोर

संक्षेप: माय स्टुअर्ट

मराठी: अश्विनी बर्वे

अली बाबा आणि चाळीस चोर

फार पूर्वी दोन भाऊ राहत होते. मोठ्या भावाचे नाव कासिम आणि धाकट्या भावाचे नाव अलीबाबा होते.

ते मोठे झाल्यावर, कासिमने एका श्रीमंत स्त्रीशी लग्न केले. पण अली बाबाने एका गरीब स्त्रीशी लग्न केले, जिच्याकडे अजिबात पैसे नव्हते.

यामुळे अलीबाबा आणि त्यांच्या पत्नीला एका लहान घरात राहावे लागले. त्यांच्याकडे अन्न, पाणी आणि जीवनावश्यक वस्तूंची कमतरता होती.

अली बाबा आपला उदरनिर्वाह करण्यासाठी खूप कष्ट करत असे. दररोज तो लाकडे तोडण्यासाठी जंगलात जात असे. मग ती लाकडे आपल्या तीन लहान गाढवांच्या पाठीवर लादून घरी आणत असे.

त्यानंतर तो शहराच्या रस्त्यांवर लाकूड विकत फिरायचा. अनेक स्त्रिया त्याच्याकडून लाकूड विकत घेण्यासाठी घराबाहेर येत असत.

अशा प्रकारे अलीबाबा आपल्या कुटुंबाचा उदरनिर्वाह करत होते. पण त्यांची कमाई तुटपुंजी होती. ते आपल्या पत्नी आणि मुलासाठी जेमतेमच घरी पैसे आणू शकत होते.

एके दिवशी, अलीबाबा जंगलात लाकडे तोडत होते, तेव्हा त्यांना काही माणसे घोड्यांवरून त्यांच्या दिशेने येताना दिसली.

अलीबाबांना संशय आला. त्यांना त्यांचा पेहराव आवडला नाही. म्हणून ते आपल्या गाढवांना म्हणाले, "या लोकांनी मला पाहू नये. ते माझी लाकडे चोरू शकतात. तुम्ही इथून दूर जा म्हणजे ते तुम्हाला पाहू शकणार नाहीत. मी या झाडावर चढतो. ते निघून गेल्यावर मी तुम्हाला बोलावतो."

अलीबाबा झाडावर चढून पानांमध्ये लपल्याबरोबरच ती माणसे तिथे आली. ती सर्व घोड्यांवर स्वार होऊन एका विशिष्ट ठिकाणी जात होते. तेव्हा त्यांच्या समोरच्या माणसाने मोठ्याने ओरडून सांगितले," थांबा! ते ठिकाण तिकडे आहे!"

सर्वजण घोड्यांवरून उतरले. अलीबाबांच्या लक्षात आले की प्रत्येक घोड्याच्या पाठीवर एक मोठी पिशवी होती. त्या माणसांनी घोड्यांवरून पिशव्या उतरवून आपल्या पाठीवर घेतल्या.

मग घोड्यांना दूर नेण्यात आले. त्यानंतर ती माणसे अली बाबाच्या झाडाजवळच्या गुहेत गेली.

झाडात लपून अलीबाबा त्यांच्यावर काळजीपूर्वक नजर ठेवून होता. त्याने माणसे मोजायला सुरुवात केली.

जेव्हा त्याने त्यांना मोजले तेव्हा त्याला धक्का बसला: एकूण चाळीस माणसे होती.

एका मोठ्या खडकासमोर उभे राहून, त्या माणसांपैकी एकाने म्हटले, “तिळा तिळा दार उघड!"

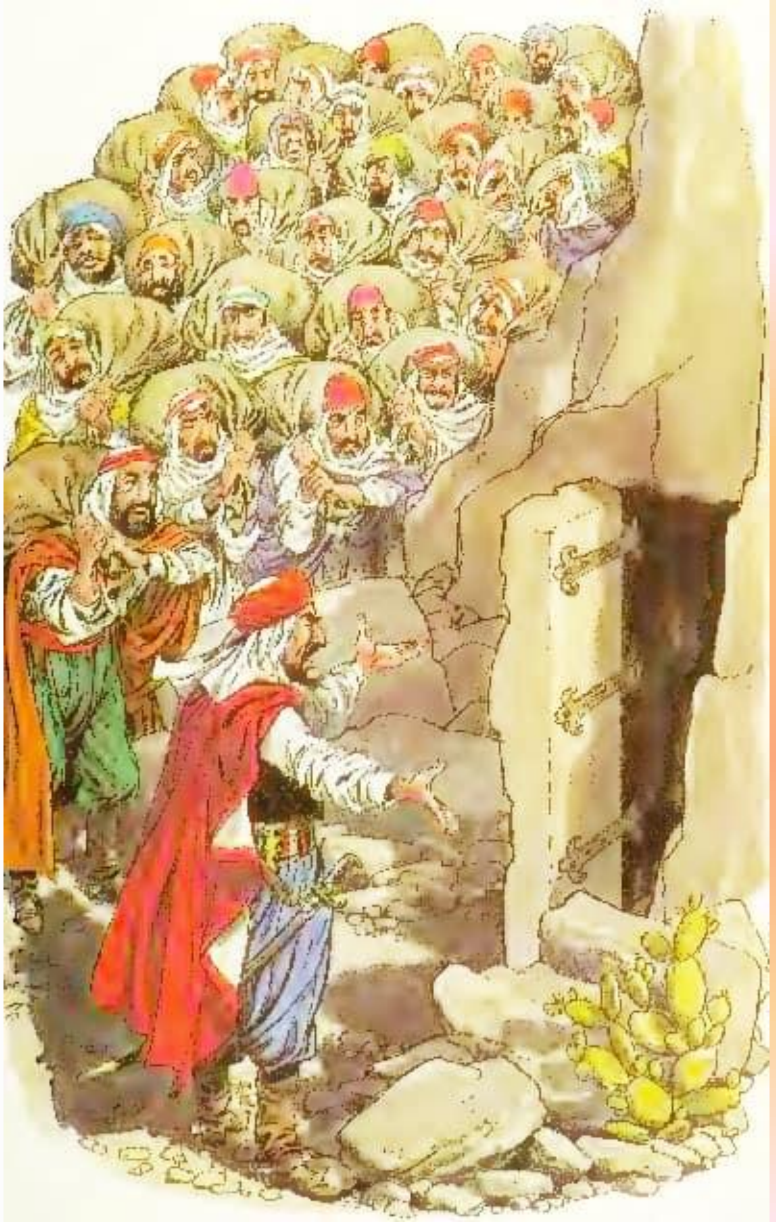
अलीबाबांनी पाहिले की खडकात एक दरवाजा उघडला!

तो माणूस आत गेला, आणि त्याच्यामागोमाग बाकीचे सर्वजण गेले. शेवटचा माणूस आत जाताच, दार पुन्हा बंद झाले.

अलीबाबा स्वतःशीच म्हणाले, "आत्ताच्या आत्ता झाडावरून खाली उतरून घरी पळून जावं.पण तो झाडावर बसून राहिला. त्याला आश्चर्य वाटले की, या खडकात त्याने यापूर्वी कधीही दरवाजा का पाहिला नव्हता. तो कोणी उघडला होता? ते एखाद्या गुहेचे प्रवेशद्वार होते का?

मग त्याच्या मनात दुसरा प्रश्न आला. त्या माणसांनी त्या मोठ्या पिशव्या गुहेत का नेल्या होत्या? त्या पिशव्यांमध्ये काय होते? त्या संपत्तीने भरलेल्या होत्या का? अलीबाबाला आश्चर्य वाटले, "हे लोक दरोडेखोर आहेत का?"

जर तसे असते तर, झाडावरून खाली उतरणे खूप धोकादायक ठरले असते. पण त्यांना आत जाऊन बराच वेळ झाला होता आणि अलीबाबा अजूनही वाट पाहत होते.

अखेरीस, ती माणसे गुहेतून बाहेर आली. आता त्यांच्याजवळ पिशव्या नव्हत्या. सर्वजण बाहेर आल्यावर, त्यांच्या म्होरक्याने म्हटले,

"तिळा तिळा दार बंद कर,"

खडकाचा दरवाजा लगेच बंद झाला. मग ते त्यांच्या घोड्यांकडे गेले, त्यांच्यावर स्वार झाले आणि निघून गेले.

ते दृष्टीआड होताच, अलीबाबा पटकन झाडावरून खाली उतरले. ते खडकाजवळ गेले आणि त्या माणसाने म्हटले तसेच ते म्हणाले,

"तिळा तिळा दार उघड!"

त्याच क्षणी खडकाचा दरवाजा उघडला.

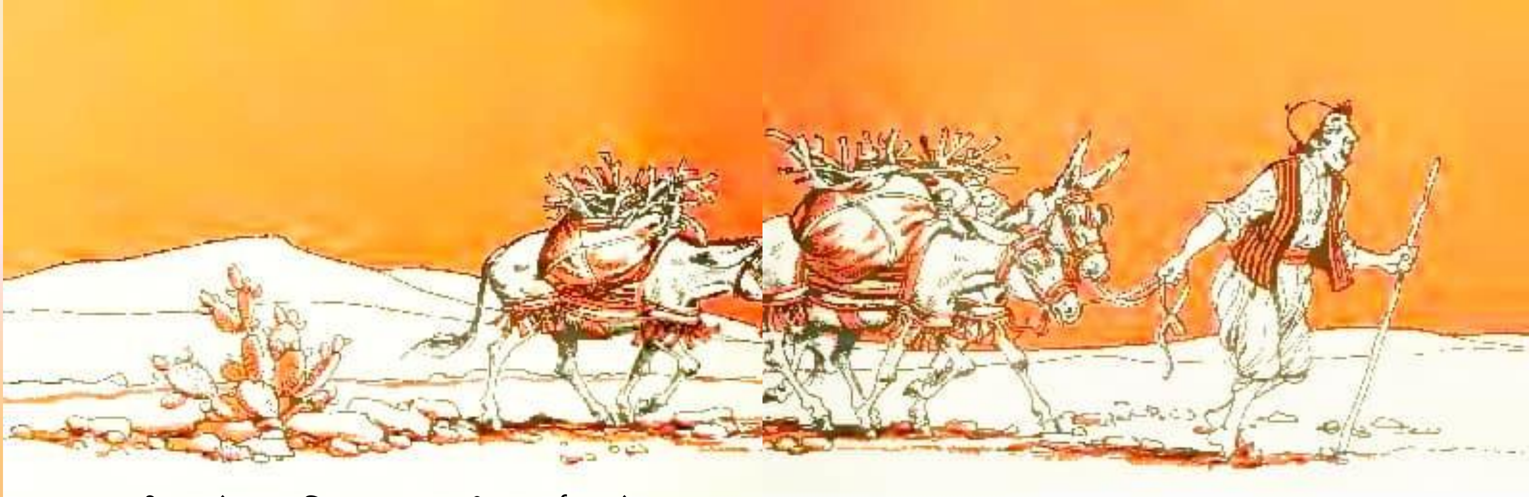
अलीबाबाने आत डोकावून पाहिले. ती एक मोठी गुहा होती. त्यात दरोडेखोरांनी मागे सोडलेल्या पिशव्या तर होत्याच, पण त्यासोबतच सोने, चांदी, रत्ने आणि रेशमी वस्त्रांचा प्रचंड खजिनाही होता .

अलीबाबांच्या लक्षात आले की त्यांच्याकडे फार कमी वेळ आहे. जर ती माणसे परत आली आणि त्यांनी त्यांना तिथे पाहिले, तर ते त्यांना ठार मारतील.

म्हणून तो पटकन गुहेत शिरला आणि काळजीपूर्वक आजूबाजूला पाहू लागला.

तेव्हा त्याच्या लक्षात आले की दरोडेखोरांनी मागे सोडलेल्या सर्व पिशव्या पैशांनी भरलेल्या होत्या!

अलीबाबाने त्या पिशव्या, ज्यातील सर्वात मोठ्या पिशवीत संपत्ती होती, वेगाने ओढत गुहेच्या प्रवेशद्वारापर्यंत आणल्या. तो आत शिरताच, त्याच्यामागे दार बंद झाले. पण त्याने “तिळां तिळां दार ,

"उघड," म्हणताच दार लगेच उघडले आणि तो बाहेर आला.

बाहेर येऊन तो म्हणाला, "तिळा तिळा दार बंद कर” आणि दार पुन्हा बंद झाले.

मग अलीबाबा आपल्या तीन गाढवांना शोधायला निघाले. त्यांना शोधायला त्यांना फार वेळ लागला नाही.

त्याने पैशांनी भरलेल्या पिशव्या गाढवांच्या पाठीवर लादल्या. मग त्याने त्या पिशव्यांवर काठ्या ठेवल्या, जेणेकरून त्याखाली पैसे लपवले आहेत हे कोणालाही कळू नये. सर्व तयारी झाल्यावर, अलीबाबा आपल्या गाढवांसोबत घराकडे निघाले.

जेव्हा अलीबाबाच्या पत्नीने त्या पिशव्यांमधील सर्व पैसे पाहिले, तेव्हा तिला काय बोलावे हे सुचले नाही.

अलीबाबांनी त्याला पैसे कुठे सापडले हे सांगितले, पण ही गोष्ट कोणालाही सांगू नये असा इशाराही दिला.

पत्नीने विचारले, "तुम्ही हे सर्व पैसे कुठे ठेवणार?"

अलीबाबा म्हणाले, "मी जमिनीत एक खड्डा खणून ते तिथे लपवून ठेवीन."

पत्नी म्हणाली, "आधी मला बघू दे की त्यात किती पैसे आहेत."

असे म्हणत त्याने पिशवीत हात घातला. त्याने मूठभर नाणी बाहेर काढली आणि ती हळूच आपल्या बोटांमधून सरकवली.

त्या वेळी कासिम घरी नव्हता. तो त्याच्या दुकानात गेला होता, पण त्याची पत्नी तिथे होती.

कासिमच्या पत्नीने विचारले, "तुम्हाला या भांड्याची गरज का आहे?"

अलीबाबांची पत्नी म्हणाली, "त्यात थोडे पीठ घाला. आणि तुम्ही मला एक मोजमापाचा कपसुद्धा देऊ शकाल का? आपल्याकडे किती पीठ आहे हे मला बघायचे आहे."

कासिमची पत्नी म्हणाली, "हो, मी तुमच्यासाठी आत्ताच एक आणते. पण तुमचं काम झाल्यावर तुम्हाला तो परत करावा लागेल." असे म्हणून ती भांडं आणायला गेली.

अलीबाबाच्या पत्नीने सोन्याची नाणी मोजायला सुरुवात केली.

एक, दोन, तीन, चार, पाच, सहा ...

ती अजूनही मोजतच होती, तेव्हा अलीबाबा म्हणाले, "थांब! याला खूप वेळ लागेल. तू ही सगळी नाणी कधीच मोजू शकणार नाहीस. इथे खूप नाणी आहेत."

पत्नी म्हणाली, "तू खड्डा खण. मी कासिमच्या घरी जाऊन त्याच्याकडे एक भांडे मागते, ज्यात आपण त्या वस्तू ठेवू शकू. आपल्याकडे किती पैसे आहेत हे मला जाणून घ्यायचे आहे."

अलीबाबांनी तिला ताकीद दिली, "पण तुला ते भांडे कशासाठी हवे आहे, हे मला सांगू नकोस."

असे म्हणत त्याची पत्नी कासिमच्या घराच्या दिशेने चालू लागली.

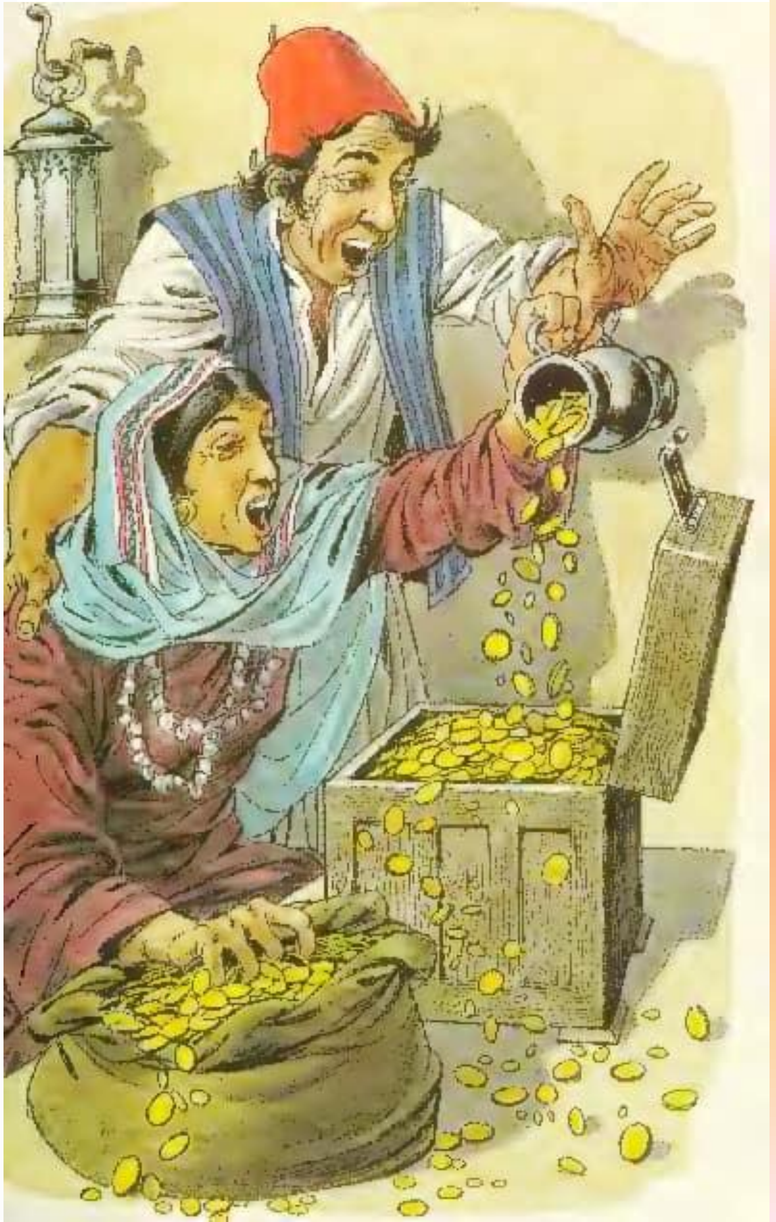
जेव्हा कासिमची पत्नी वाटी आणायला गेली, तेव्हा ती मनातल्या मनात विचार करू लागली, "अलीबाबाच्या बायकोकडे एवढं पीठ कसं असू शकतं? त्यांच्याकडे पीठ विकत घ्यायला सुद्धा पुरेसे पैसे नाहीत. तिचा नेमका काय डाव आहे हे मला शोधून काढायलाच हवं. मला एक कल्पना सुचली आहे!"

तिने गुपचूप कपाखाली थोडे मेण ठेवले, जे सहज दिसणार नाही. दरम्यान, अलीबाबाची पत्नी पेटी आणि कप घेऊन शक्य तितक्या लवकर घरी परतली

ती म्हणाली, "हा कप भरायला किती पैसे लागतात ते मी बघते. मग आपण ठरवू शकतो की पेटी भरायला किती कप पैसे लागतील. त्यायोगे आपल्याला कळेल की आपल्याकडे एकूण किती पैसे आहेत."

त्यांनी मोजले असता त्यांच्या लक्षात आले की तो डबा भरण्यासाठी चाळीस नाणी लागतील. मग त्यांच्या लक्षात आले की पैशांची एकच पिशवी तो डबा तीन वेळा भरू शकते. पण त्यांच्याकडे तीन भरलेल्या पिशव्या होत्या! तिथे कितीतरी पैसे आहेत या विचाराने ते दोघेही खूप आनंदित झाले! आणि ते सर्व सोने होते!

शेवटी अलीबाबांची पत्नी म्हणाली, "आता मला हे भांडे परत केले पाहिजे."

अलीबाबांच्या पत्नीला हे माहीत नव्हते की कपाच्या तळाशी असलेल्या मेणाला एक सोन्याचे नाणे चिकटले होते.

जेव्हा तिने भांडे परत केले, तेव्हा कासिमच्या पत्नीचे लक्ष लगेच नाण्याकडे गेले.

तिने ते नाणे उचलले आणि तिच्या लक्षात आले की अलीबाबाचे घर पिठाने नव्हे, तर सोन्याने भरलेले होते .

त्या संध्याकाळी जेव्हा कासिम दुकानातून घरी परत आला, तेव्हा त्याच्या पत्नीने त्याला विचारले, "तुझ्याकडे काही पैसे आहेत का?"

कासिम म्हणाला, "नाही. आज मी जास्त विक्री केली नाही."

तेव्हा त्याची पत्नी म्हणाली, "पण ते अलीबाबाकडे आहे."

हे ऐकून कासिमला आश्चर्य वाटले. त्याचा गरीब भाऊ अचानक श्रीमंत कसा झाला हे त्याला कळत नव्हते.

कासिम आश्चर्याने म्हणाला,

तू काय म्हणतो आहेस? तुला माहीत आहे की अलीबाबाकडे पैसे नाहीत.

त्याची बायको म्हणाली, "अरे! त्याच्याकडे तुझ्यापेक्षा जास्त पैसे आहेत. त्याच्याकडे इतकं सोनं आहे की तो ते एका मोठ्या पेटीत ठेवतो."

मग त्याने कासिमला, त्याला हे रहस्य कसे कळले याची सगळी कहाणी सांगितली.

हे ऐकून कासिमला अजिबात आनंद झाला नाही. उलट, त्याला आपल्या भावाचा मत्सर वाटू लागला.

तो ताबडतोब अलीबाबाच्या घरी गेला आणि त्याला विचारले की त्याला एवढे सोने कुठून मिळाले.

आता कासिमच्या मनात फक्त एकच गोष्ट होती – त्याला त्या खजिन्याचे ठिकाण जाणून घ्यायचेच होते.

अलीबाबांनी आश्चर्याने विचारले, "माझ्याकडे पैसे आहेत हे तुम्हाला कसे कळले?"

जेव्हा कासिमने त्याला सांगितले की त्याच्या पत्नीला हे कसे कळले, तेव्हा अलीबाबा म्हणाले,

ठीक आहे, मी तुम्हाला सर्व काही सांगेन.

पण कासिम खूप लोभी होता. अलीबाबा आपल्यापेक्षा श्रीमंत व्हावा असे त्याला वाटत नव्हते.

तेव्हा तो म्हणाला,

“जिथे सोनं ठेवलं आहे त्या जागेचा पत्ता मला सांगा. जर तुम्ही नाही सांगितलात, तर मी पोलिसांकडे जाऊन सांगेन की तुम्ही दरोडेखोर आहात.”

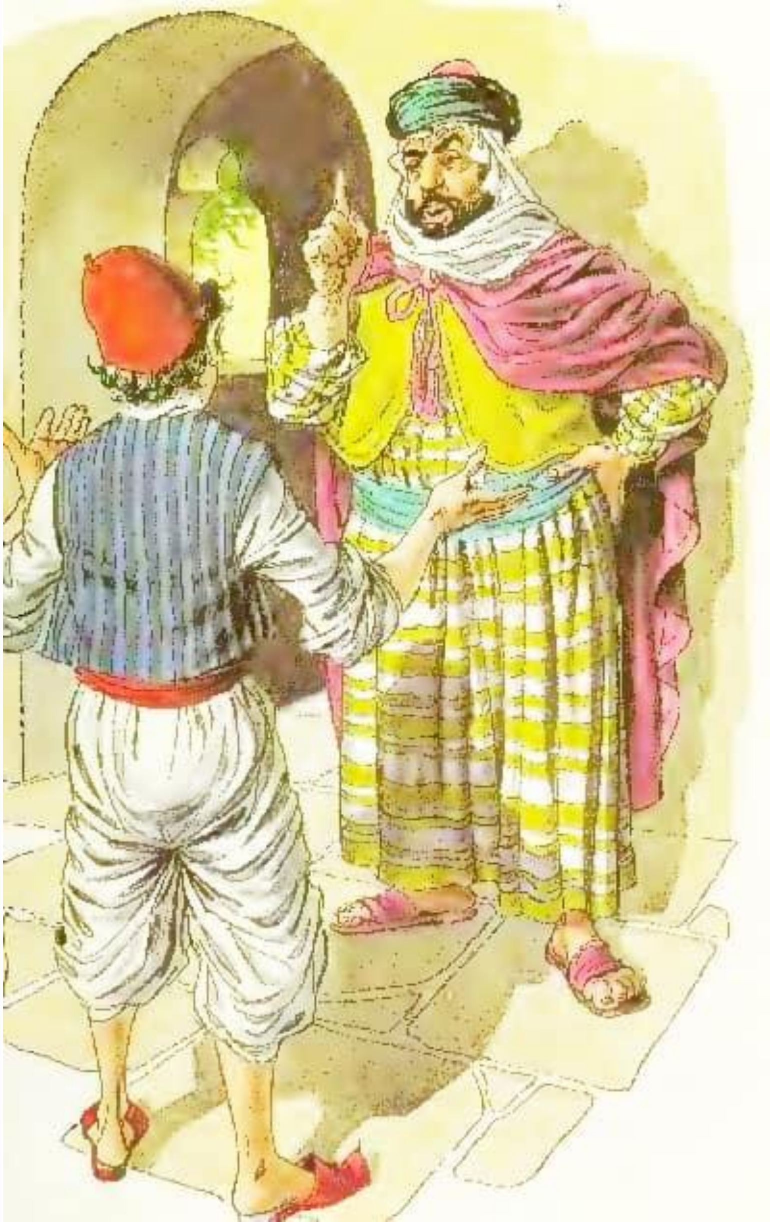
हे ऐकून अलीबाबा म्हणाले,

“ठीक आहे, मी तुला गुहेचा रस्ता दाखवतो. तिथे पोहोचल्यावर तुला एक मोठे झाड आणि त्याच्या जवळ एक मोठा खडक दिसेल.”

“मग तुम्हाला फक्त एवढेच म्हणायचे आहे— ‘तिळां तिळां दार उघड!’ आणि खडकाचे दार उघडेल.”

जेव्हा तुम्ही बाहेर याल, तेव्हा म्हणा, ‘तिळां तिळां दार बंद कर“ ’एवढंच तुम्हाला करायचं आहे.

कासिमने सर्व काही काळजीपूर्वक ऐकले.

दुसऱ्या दिवशी, सूर्योदयाच्या वेळी, कासिम आपल्या घोड्यावर बसून निघाला. त्याने आपल्यासोबत आणखी आठ घोडेही घेतले होते, जेणेकरून त्याला भरपूर संपत्ती आणता यावी.

लवकरच तो त्या ठिकाणी पोहोचला आणि त्याला खडकात कोरलेला दरवाजा आढळला.

तो ओरडला, "तिळां तिळां दार उघड,!" दार लगेच उघडले.

कासिम गुहेत गेला आणि त्याच्यामागे दरवाजा बंद झाला.

गुहेच्या आत सोन्याने, दागिन्यांनी आणि खजिन्याने भरलेल्या पिशव्या सर्वत्र विखुरलेल्या होत्या. त्या पाहून कासिमला आश्चर्य वाटले.

कोणत्या पिशव्या घ्याव्यात याचा तो विचार करू लागला. अखेरीस, त्याने सर्वात मोठ्या पिशव्या बाहेर काढल्या आणि त्या दाराजवळ गोळा करू लागला.

जेव्हा त्याने अशा आठ मोठ्या पिशव्या गोळा केल्या, तेव्हा तो म्हणाला, मला नाही वाटत की मी यावेळी जास्त ओझं उचलू शकेन. आता मला शक्य तितक्या लवकर इथून बाहेर पडायला हवं. त्या दरोडेखोरांनी मला इथे पकडावं असं मला वाटत नाही.

पण तो पिशव्यांमधील खजिन्याचा विचार करण्यात इतका मग्न झाला होता की, दरवाजा उघडण्याचा जादुई शब्दच विसरून गेला.

त्याने हाक मारली, “गव्हा दार उघड!”

पण तो योग्य शब्द नव्हता.

कासिमने पुन्हा प्रयत्न केला.

"उघड, मक्का!" तो ओरडला.

पण तोही योग्य शब्द नव्हता.

मग तो म्हणाला, "दार उघड, जय!" तरीही काहीच झाले नाही.

घाबरून त्याने दरवाजा ढकलला. मग त्याने तो ओढून उघडण्याचा प्रयत्न केला, पण तो जागचा हलला नाही. त्याने पुन्हा पुन्हा प्रयत्न केला, पण दरवाजा उघडणारा तो अचूक जादुई शब्द त्याला आठवत नव्हता.

जेव्हा दरोडेखोर तिथे आणखी पिशव्या ठेवण्यासाठी परत आले, तेव्हा कासिम त्यांना

गुहेजवळ पोहोचले कासिमचे घोडे दिसले.

एक दरोडेखोर दुसऱ्याला म्हणाला, "गुहेत शिरण्याचं गुपित कुणालातरी नक्कीच सापडलं असेल. त्याला पळून जाऊ देऊ नकोस!"

मग दरोडेखोरांचा म्होरक्या ओरडला, "तिळां तिळां दार उघड!"

दरवाजा उघडताच कासिमने जीव वाचवण्यासाठी पळून जाण्याचा प्रयत्न केला. पण दरोडेखोरांनी त्याला पकडले आणि त्याच्यावर हल्ला केला. कासिम मेला असे समजून त्यांनी त्याला गुहेतच सोडून दिले.

अति संपत्तीची हावच त्याला भयंकर संकटात घेऊन गेली.

त्या रात्री कासिमची पत्नी घाबरून अलीबाबाकडे आली आणि म्हणाली,

कासिम अजून घरी परत आलेला नाही. कृपया त्याला शोधण्याचा प्रयत्न करा.

हे ऐकून अलीबाबा ताबडतोब गुहेकडे निघाले. तिथे पोहोचल्यावर त्यांनी आपला भाऊ कासिमला पाहिले. तो गंभीर जखमी झाला होता आणि जवळजवळ मेला होता. अलीबाबांनी त्याला काळजीपूर्वक आपल्या गाढवाच्या पाठीवर चढवले आणि घरी आणले.

संपूर्ण प्रवासात तो विचार करत होता की या घटनेबद्दल कोणालाही कळता कामा नये.

घरी पोहोचल्यावर तो म्हणाला, "आपण याबद्दल कोणालाही कळू देता कामा नये."

अलीबाबा म्हणाले, "आपल्याला लोकांना सांगावे लागेल की कासिम आजारी आहे. मी आणि माझी पत्नी तुमच्या घरी येऊन त्याची काळजी घ्यायला मदत करू. पण तो इतका गंभीर जखमी झाला आहे की आपल्याला कोणाची तरी मदत घ्यावी लागेल."

मग कासिमच्या पत्नीकडे काम करणारी मोरजियाना म्हणाली,

मला एक असा माणूस माहित आहे जो आपल्याला मदत करू शकतो. तो एक अनुभवी आणि वयस्कर चांभार आहे. त्याने अनेक आजारी लोकांना बरे केले आहे. पण त्याला बोलावण्यासाठी मला थोडे पैसे लागतील.

तो वृद्ध चांभार कदाचित कासिमचा जीव वाचवू शकेल, या आशेने अलीबाबा आणि कासिमची पत्नी लक्षपूर्वक ऐकत होते.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी, सूर्योदयापूर्वी, जेव्हा रस्त्यांवर कोणीही दिसत नव्हते, तेव्हा मोरजियाना त्या म्हाताऱ्याच्या दुकानात पोहोचली. तो म्हातारा नेहमी सकाळी खूप लवकर आपल्या कामाला सुरुवात करायचा.

मोरजियाना त्याला म्हणाली, "तुम्ही आमच्या घरी याल का? आमच्याकडे एक खूप आजारी माणूस आहे. तुम्ही आम्हाला मदत केलीत, तर मी तुम्हाला हे पैसे देईन."

म्हाताऱ्याने विचारले, "तुमचे घर कुठे आहे?"

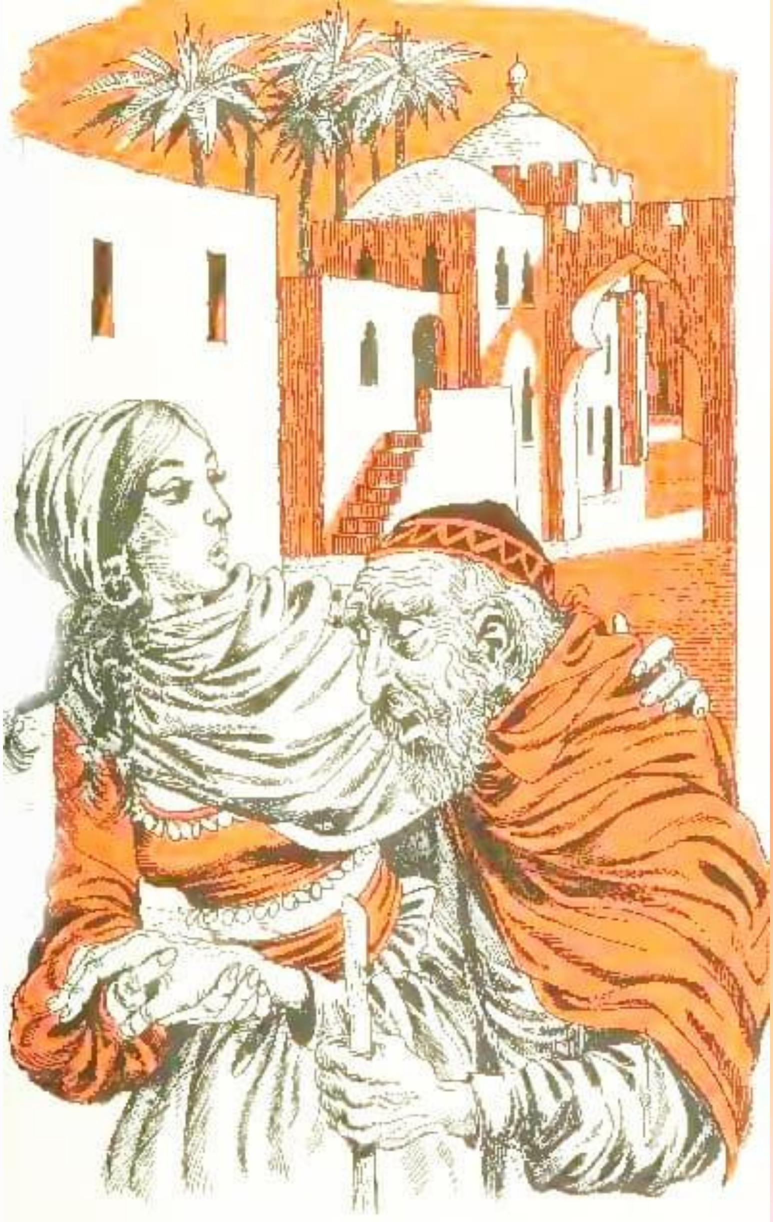
मॉर्जिआना म्हणाली, "आपलं घर कुठे आहे हे तू पाहता कामा नये. म्हणून तुझे डोळे मिट आणि मी तुला तिथे घेऊन जाईपर्यंत ते मिटलेलेच ठेव.

मोरजियाना तिला कासिमच्या घरी घेऊन गेली आणि थेट त्याच्या बेडरूममध्ये.

मग तो म्हणाला, "आता तुम्ही तुमचे डोळे उघडू शकता. या माणसाचा जीव वाचवण्यासाठी तुम्ही काही करू शकता का?"

त्या वृद्ध आणि ज्ञानी माणसाने कासिमकडे काळजीपूर्वक पाहिले.

त्याने होकारार्थी मान हलवली आणि म्हणाला, "हा माणूस खूप गंभीर आजारी आहे, पण मी माझ्या परीने सर्वतोपरी प्रयत्न करीन." मोरजियाना आणि कासिमची पत्नी आशेच्या नजरेने त्याच्याकडे पाहत होत्या.

म्हाताऱ्याने कासिमच्या जखमांवर पट्टी बांधली. त्याने त्याच्यासाठी एक खास औषधी पेयही तयार केले आणि कित्येक तास त्याची काळजी घेतली. शेवटी तो म्हणाला, "या माणसाला मदत करण्यासाठी मी आता आणखी काहीही करू शकत नाही."

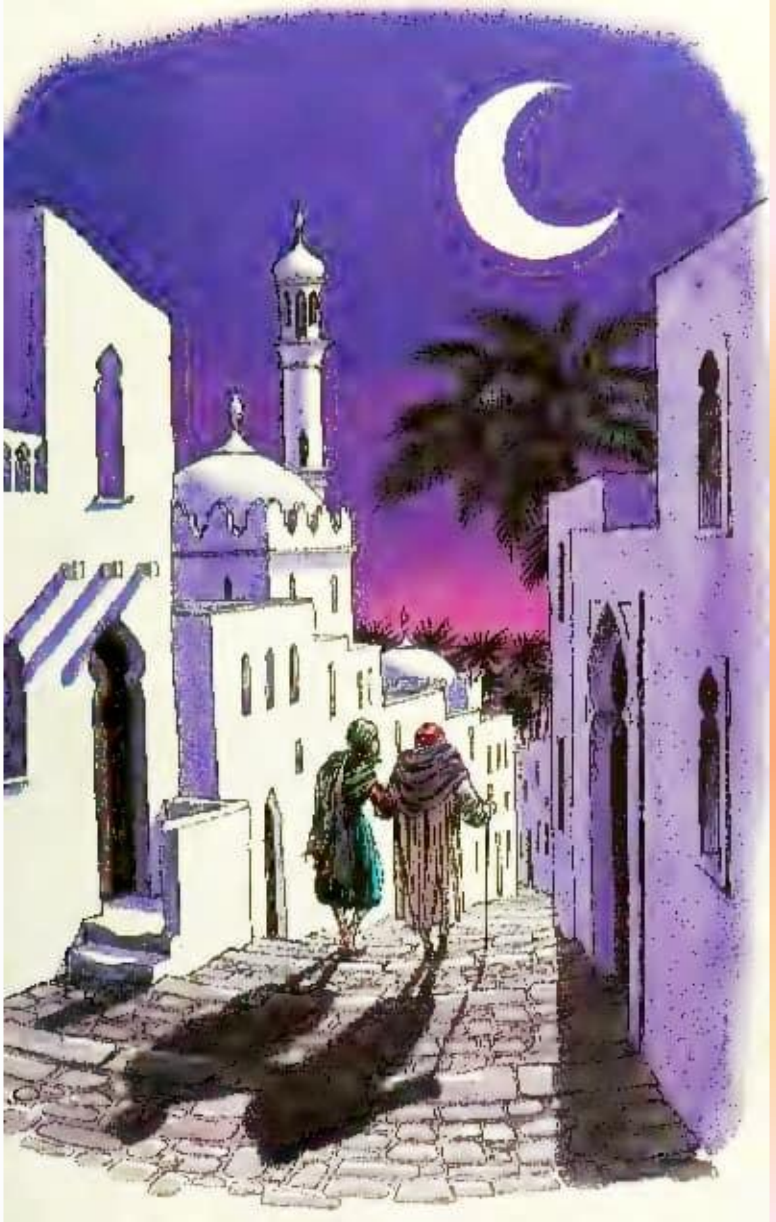
मग मोरजियाना त्याला म्हणाली, "तुम्ही केलेल्या सर्व गोष्टींबद्दल तुमचे खूप खूप आभार. आता मी तुम्हाला तुमच्या दुकानात परत घेऊन जाईन. पण तुम्ही इथे आला होता हे कृपया कोणालाही सांगू नका."

म्हाताऱ्याने डोळे मिटले आणि मॉर्जियाना त्याला त्याच्या दुकानात परत घेऊन गेली.

दोन दिवसांनी कासिम मरण पावला. त्याच क्षणी, मोरजियाना ओरडत रस्त्यावर धावत आली, "माझे मालक मेले! माझे मालक मेले!"

त्याचा आवाज ऐकून शेजारच्या बायका आपापल्या घरातून बाहेर धावल्या. त्यांनी कासिमच्या पत्नीलाही खिडकीत उभी राहून रडताना पाहिले. दुसऱ्या दिवशी, कासिमचा मृतदेह शहराबाहेर नेऊन दफन करण्यात आला.

त्यानंतर अलीबाबा आणि त्यांची पत्नी कासिमच्या पत्नीसह त्याच्या घरात राहायला गेले. अलीबाबांचा मुलगासुद्धा कासिमच्या दुकानात काम करू लागला. अशाप्रकारे, कासिमच्या मृत्यूनंतर त्याचे कुटुंब एकटे राहिले नाही आणि अलीबाबांनी त्यांची काळजी घेण्याची जबाबदारी स्वीकारली.

तीन-चार दिवसांनंतर, दरोडेखोर गुहेत परत आले. जेव्हा त्यांनी खडकाचा दरवाजा उघडला, तेव्हा त्यांना आढळले की कासिम तिथे नव्हता. त्यांना आश्चर्य वाटले.

दरोडेखोरांपैकी एक म्हणाला, "कोणीतरी त्याला इथून घेऊन गेले असावे."

दुसरा म्हणाला, "आपल्यापैकी एकाने जाऊन तो कोण आहे हे शोधून काढले पाहिजे. ज्याने त्याला येथून नेले, त्याला आपल्या गुहेबद्दल माहीत आहे.

दरोडेखोरांच्या लक्षात आले की त्यांचे गुपित आता सुरक्षित राहिलेले नाही. जर कोणी ती गुहा शोधून काढली, तर त्यांच्यासाठी धोका निर्माण होऊ शकत होता.

तेव्हा त्यांच्यापैकी एक जण पुढे येऊन म्हणाला, "मी जाईन."

त्यांच्या गुहेचे रहस्य जाणणाऱ्या व्यक्तीला शोधून काढणे हे त्या माणसाचे काम होते .

चोर निघून गेला. दुसऱ्या दिवशी सकाळी तो त्या रस्त्यावर पोहोचला जिथे त्या म्हाताऱ्या चांभाराचे दुकान होते. तो म्हातारा माणूस आपल्या दुकानाच्या दारात बसला होता आणि त्याच्या हातात एक बूट होता.

दरोडेखोराने त्याला विचारले, "बाबा, तुमच्याकडे जोडे शिवून घ्यायला किंवा विकत घ्यायला बरेच लोक येतात का?"

म्हातारा म्हणाला, "हो, ते येतात. आणि लोक इतर गोष्टींसाठीही माझ्याकडे येतात."

मग तो पुढे म्हणाला, "फक्त काही दिवसांपूर्वीच, चाकूने हल्ला झालेल्या आणि मरणासन्न अवस्थेत असलेल्या एका माणसाचा जीव वाचवण्यासाठी मला बोलावण्यात आले होते.

पण खूप उशीर झाला होता. मी त्याला फार काही मदत करू शकलो नाही.

हे ऐकून दरोडेखोर सावध झाला. त्याला वाटले की कदाचित हाच तो माणूस आहे जो त्याला त्यांच्या गुहेचे रहस्य जाणणाऱ्या व्यक्तीपर्यंत पोहोचवू शकेल. आता त्याने त्या म्हाताऱ्या चांभाराकडून अधिक माहिती काढून घेण्याचे ठरवले

दरोडेखोर उत्सुकतेने म्हणाला, "काय म्हणालास! तू जिथे गेलास त्या घरी मला घेऊन चल. त्या बदल्यात मी तुला सोन्याची ही पिशवी देईन."

म्हातारा म्हणाला, "ते घर कुठे आहे हे मला माहीत नाही, कारण मी पूर्ण वेळ डोळे मिटून होतो. एक मुलगी मला तिथे घेऊन गेली."

दरोडेखोर म्हणाला, "तर मग डोळे मिट आणि आठवण्याचा प्रयत्न कर. तू उजवीकडे कुठे वळलास, डावीकडे कुठे वळलास आणि रस्ता लांब होता की छोटा, हे तुला आठवलंच पाहिजे. ये, माझा हात धर आणि डोळे मिट."

मग ते दोघेही एकाच पद्धतीने चालू लागले. शेवटी ते कासिमच्या घरासमोर पोहोचले आणि थांबले.

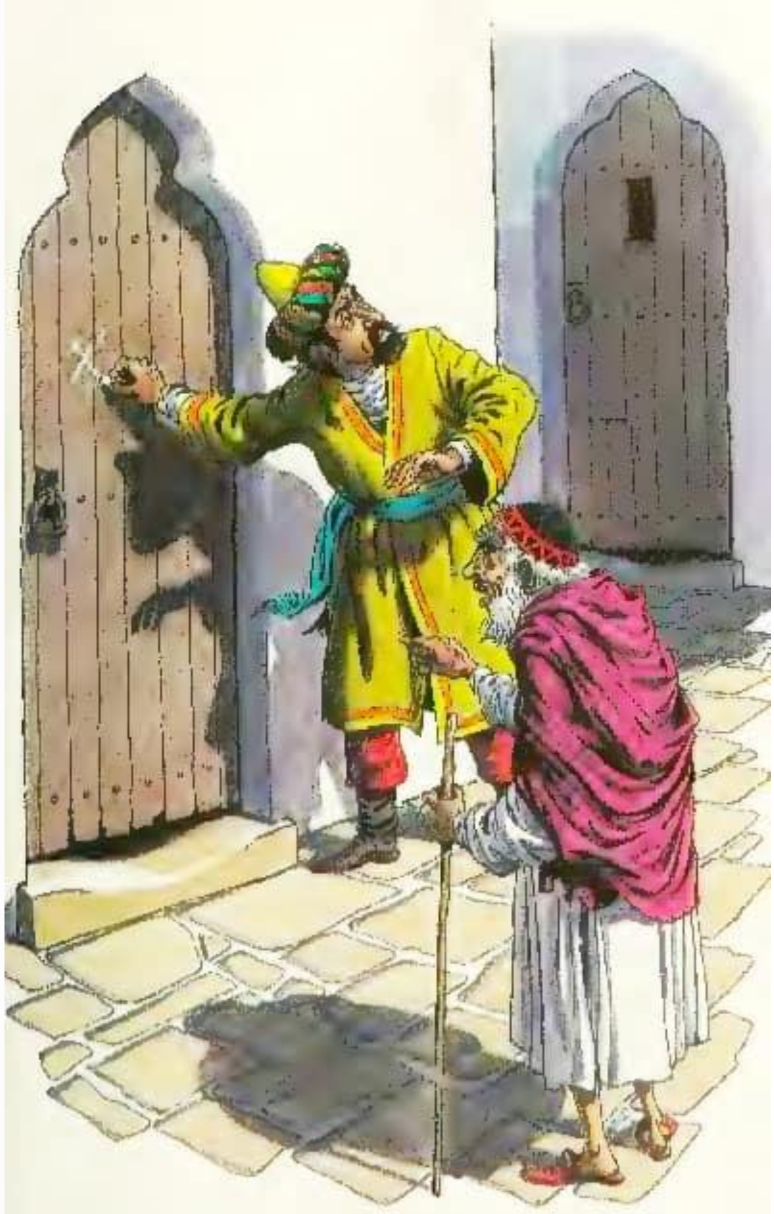
म्हाताऱ्याने चाचपडत म्हटले, "मला वाटते हेच ते घर आहे."

चोराने घराच्या दारावर गुपचूप पांढऱ्या रंगाचे क्रॉसचे चिन्ह केले.

यानंतर त्याने त्या म्हाताऱ्याला आपल्या दुकानात परत नेले, त्याला सोन्याची पिशवी दिली आणि तेथून निघून गेला.

आता चोराला खात्री पटली होती की त्याला योग्य घर सापडले आहे.

पण त्याला कल्पनाही नव्हती की एका अत्यंत हुशार मुलीमुळे त्याची योजना लवकरच अयशस्वी होणार होती.

जेव्हा मोरजियाना बाजारात जाण्यासाठी घरातून बाहेर पडली, तेव्हा तिला तिच्या दारावर एक पांढऱ्या क्रॉसचे चिन्ह दिसले.

तिला आश्चर्य वाटले, "हे चिन्ह इथे कोणी काढले असेल?" मग ती स्वतःशीच म्हणाली, "ही एखाद्या लहान मुलाची खोड असू शकते, पण मला तसे वाटत नाही. मला हे आवडत नाही. हे चिन्ह फक्त आपल्याच घरावर का आहे? इतर घरांवर का नाही?"

ती गेली आणि तिने जवळच्या सर्व घरांच्या दारांवर त्याच पांढऱ्या क्रॉसचे चिन्ह केले. आता रस्त्यावरचे प्रत्येक दार एकसारखे दिसत होते. हे काम पूर्ण झाल्यावर, ती शांतपणे आपल्या खरेदीला लागली. तिला खात्री होती की ज्याने कोणी ते चिन्ह केले होते, तो यशस्वी होणार नाही.

दरम्यान दरोडेखोर गुहेत परत पोहोचला होता.

तो इतर दरोडेखोरांना म्हणाला, "मला त्या माणसाचे घर सापडले आहे. माझ्यासोबत या, मी तुम्हाला तिथे घेऊन जाईन."

हे ऐकून सर्व दरोडेखोर त्याच्यासोबत निघाले. पण जेव्हा ते गल्लीत पोहोचले, तेव्हा तो दरोडेखोर आश्चर्यचकित झाला. अनेक घरांच्या दारांवर पांढऱ्या रंगाचे क्रॉस रंगवलेले होते. आता त्याला कळेना की खरे घर कोणते आहे. अखेरीस, दरोडेखोरांकडे दुसरा कोणताही पर्याय उरला नाही. त्यांना रिकाम्या हाताने गुहेत परतावे लागले.

त्याने विचार केला, "इतर सर्व घरांवर पांढऱ्या खुणा आहेत. या घरावर फक्त लाल खूण असेल, त्यामुळे मला ते सहज ओळखता येईल."

पण जेव्हा मोरजियाना बाजारातून परत आली, तेव्हा तिला दारावर लाल निशाणी दिसली. तिच्या लगेच लक्षात आले की कोणीतरी पुन्हा आपले घर ओळखण्याचा प्रयत्न करत आहे. म्हणून, जसे तिने आधी पांढऱ्या निशाण्या केल्या होत्या

जेव्हा दरोडेखोर तिथे पुन्हा आले, तेव्हा त्यांना पुन्हा एकदा बरोबर घर ओळखता आले नाही.

हे पाहून दरोडेखोरांचा म्होरक्या रागाने म्हणाला, "हे चालणार नाही! आता मला स्वतः जाऊन ते घर शोधावे लागेल."

मग तो स्वतः त्या म्हाताऱ्याकडे गेला. ज्याप्रमाणे त्याने आधी दोन दरोडेखोरांना नेले होते, त्याचप्रमाणे तो म्हातारा त्यालाही घरापर्यंत घेऊन गेला. पण ह्या वेळी त्याच्या म्होरक्याने कोणतीही खूण केली नाही. त्याने ते घर काळजीपूर्वक पाहिले, त्याच्या सभोवतालची प्रत्येक गोष्ट लक्षात ठेवली आणि मग तो निघून गेला. आता त्याला पूर्ण खात्री होती की पुढच्या वेळी तो ते घर ओळखेल.

तेव्हा दुसरा दरोडेखोर म्हणाला, "मला प्रयत्न करू द्या."

पहिल्या दरोडेखोराप्रमाणेच, दरोडेखोरानेही त्याच म्हाताऱ्या माणसाला आपल्यासोबत नेले. ते घरी पोहोचल्यावर, दरोडेखोराने दारावर लाल रंगाचे क्रॉसचे चिन्ह काढले.

जेव्हा दरोडेखोरांचा म्होरक्या परत आला, तेव्हा तो आपल्या साथीदारांना म्हणाला, "आता पुढे काय करायचे याचा मी विचार करतो." दुसऱ्या दिवशी तो म्हणाला, "माझ्याकडे एक योजना आहे!" मग त्याने आदेश दिला,

तुम्ही तेलासाठी वापरल्या जाणाऱ्या मोठ्या बुद्ल्या तयार करा.

एका दरोडेखोराने आश्चर्याने विचारले, "पण असे का?"

प्रमुखाने उत्तर दिले, "कारण तुम्ही सर्वजण त्या भांड्यांमध्ये लपाल. जेव्हा ती भांडी घोड्यांवर लादली जातील, तेव्हा मी त्यांना अलीबाबाच्या घरी घेऊन जाईन."

तो पुढे म्हणाला, "मी अलीबाबांना सांगेन की मी दूरवरून आलेला एक व्यापारी आहे आणि मला रात्री त्यांच्या घरात राहायला जागा हवी आहे."

दरोडेखोरांनी विचारले, "आणि आमचं काय होईल?"

सरदार म्हणाला, "तुम्ही सर्वजण भांड्यांमध्ये लपून बसा. ती इतकी मोठी आहेत की तुमच्यासाठी त्यात पुरेशी जागा असेल. योग्य वेळ आल्यावर काय करायचे ते मी तुम्हाला सांगेन."

दरोडेखोरांनी त्यांच्या म्होरक्याची योजना ऐकली आणि अलीबाबाच्या घरी पोहोचून आपला सूड उगवण्याची तयारी सुरू केली.

सर्व काही अगदी दरोडेखोरांच्या म्होरक्याने आखल्याप्रमाणेच घडले.

अलीबाबांनी त्या अनोळखी व्यापाऱ्याला रात्री आपल्या घरात राहण्याची परवानगी दिली.

अलीबाबाने त्याला मदत केली आणि घोड्यांच्या पाठीवरून मोठी भांडी खाली उतरवली.

मग तो हसला आणि म्हणाला, "आता आत या आणि आमच्यासोबत छान जेवणाचा आनंद घ्या."

दरोडेखोरांचा म्होरक्या घरात गेला, पोटभर जेवला आणि भरपूर पाणी प्यायला.

जेवणानंतर तो म्हणाला, "आता मला जाऊन घोड्यांना पाणी पाजायला पाहिजे."

असे म्हणून तो तबेल्यात गेला. तिथे तो प्रत्येक भांड्याजवळ गेला आणि आत लपलेल्या चोराशी हळू आवाजात म्हणाला, "जेव्हा मी माझ्या खिडकीतून पक्ष्यासारखा आवाज काढेन, तेव्हा तुम्ही सर्वजण आपापल्या भांड्यांमधून बाहेर या. मग मी खाली येऊन तुम्हाला काय करायचे ते सांगेन."

सर्व दरोडेखोर लक्षपूर्वक ऐकत होते आणि शांतपणे वाट पाहत होते. मग दरोडेखोरांचा म्होरक्या घरात परत गेला.

जेव्हा मोरजियाना रात्रीसाठी चूल पेटवायला गेली, तेव्हा तिचा दिवा विझला. तिला अंधारात काहीच दिसत नव्हते. तिने विचार केला, "मला सकाळी आणखी तेल विकत घ्यावे लागेल. पण आज रात्री मी त्या भांड्यांपैकी एका भांड्यातून थोडे तेल घेईन."

ती सर्वात आधी भांड्याकडे गेली. ती तिथे पोहोचताच, भांड्यात लपलेल्या माणसाने, ती त्यांची नेता आहे असे समजून, हळूच विचारले, "वेळ झाली का?"

हे ऐकून मॉर्जिआना चकित झाली. पण तिने आपल्या गंभीर, समजूतदार आवाजात पटकन उत्तर दिले,

“नाही ... लवकरच.”

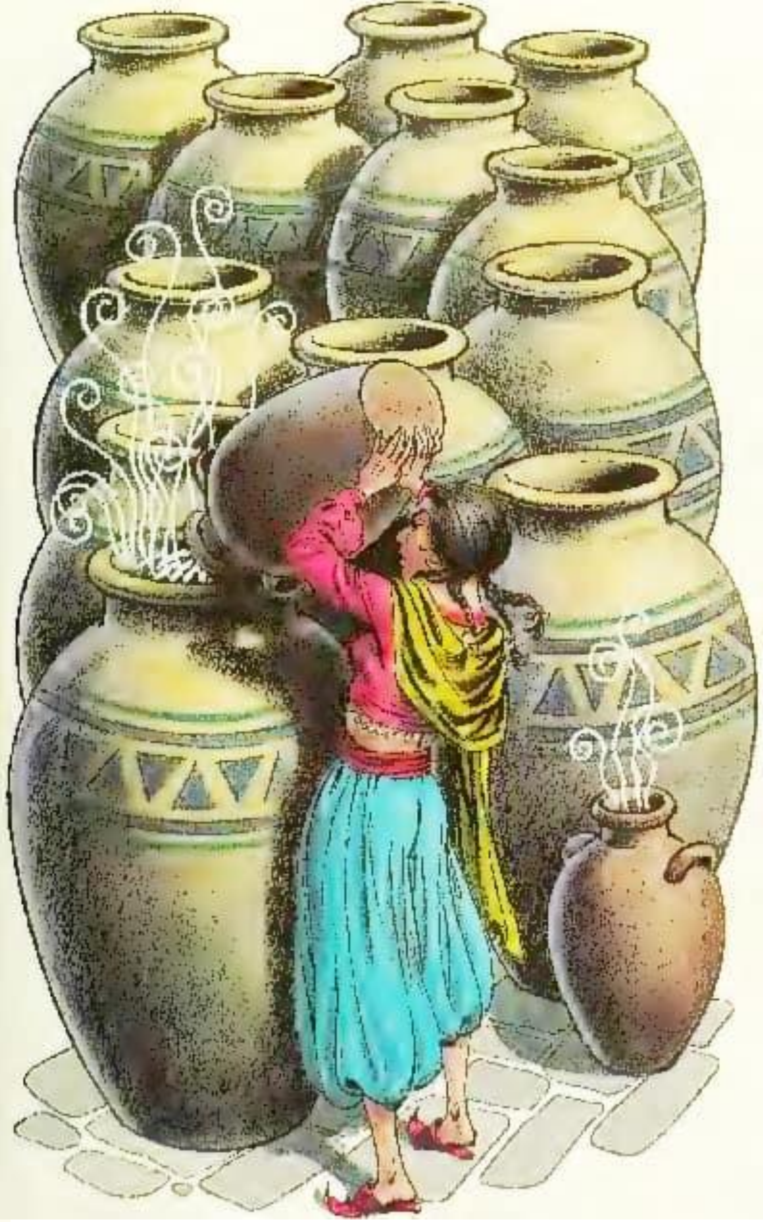
मग ती दुसऱ्या भांड्याकडे गेली. तिथेही तेच घडले. आत लपलेल्या माणसाने विचारले, "वेळ झाली का?"

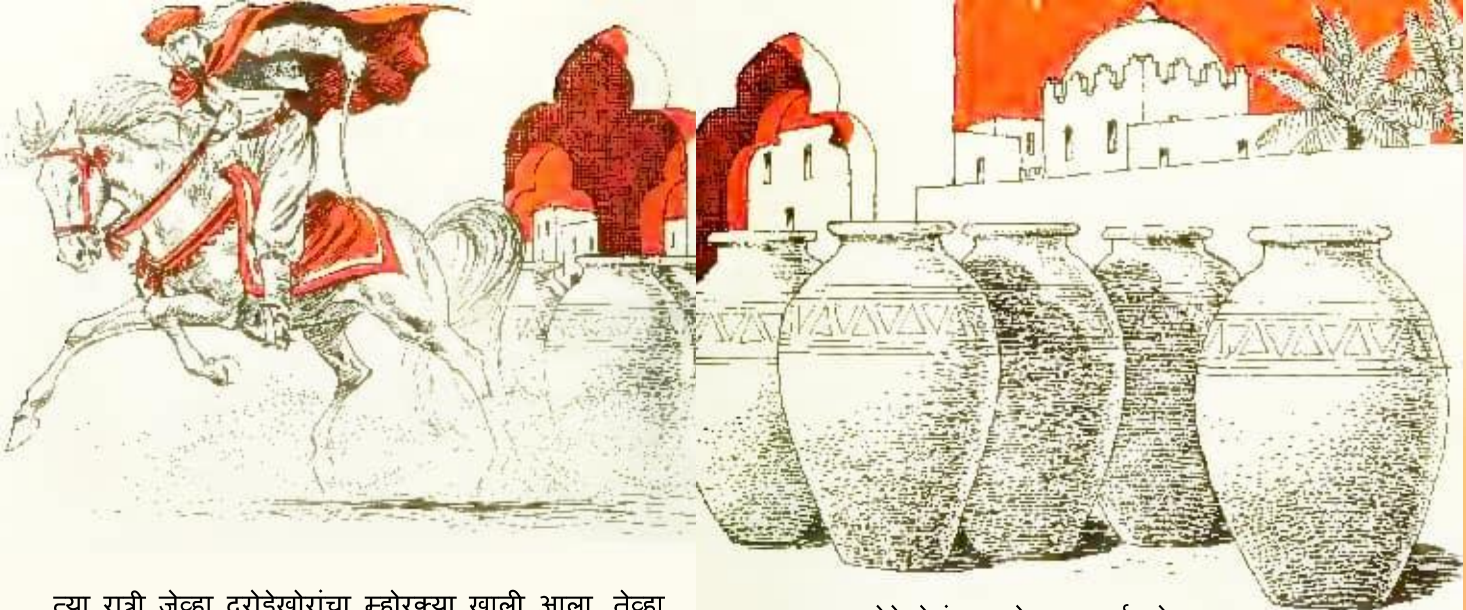
त्यावर मोरजियाना म्हणाली, "आता नाही. लवकरच."

ती एक एक करून सगळ्या भांड्यांजवळ गेली आणि प्रत्येक वेळी तिला तोच प्रश्न ऐकू आला.

आता मोरजियानाला सर्व काही समजले. तिच्या लक्षात आले की त्या भांड्यांमध्ये तेल नव्हे, तर दरोडेखोर होते.

शेवटी, ती तेलाने पूर्ण भरलेल्या शेवटच्या भांड्यापर्यंत पोहोचली. तिने त्यातील थोडे तेल आपल्या दिव्यात ओतले. मग तिने आणखी तेल काढले, ते जोमाने तापवले आणि ते उकळते तेल, एकेक करून, दरोडेखोर लपलेल्या प्रत्येक भांड्यात ओतले. आणि त्याचबरोबर, त्या दरोडेखोरांचा खात्मा झाला.

त्या रात्री जेव्हा दरोडेखोरांचा म्होरक्या खाली आला, तेव्हा त्याने पाहिले की त्याचे सर्व साथीदार मेले होते.

यामुळे तो घाबरला. एक क्षणही वाया न घालवता, तो घोड्यावर स्वार झाला आणि वेगाने निघून गेला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी, मॉर्गियानाने अलीबाबांना घडलेला प्रकार सांगितला. तिने त्यांना दारांवरील पांढऱ्या आणि लाल खुणांबद्दल आणि तिने दरोडेखोरांचा डाव कसा उधळून लावला याबद्दलही सांगितले.

अलीबाबांनी ऐकून घेतले आणि मनापासून तिचे आभार मानले. ते म्हणाले, "तुझी ही मदत मी कधीही विसरणार नाही."

मग अलीबाबाने आपल्या काही माणसांना जंगलात एक मोठा खड्डा खणण्याचा आदेश दिला. त्या रात्री त्यांनी सर्व मेलेल्या दरोडेखोरांना तिथे नेऊन त्या खड्ड्यात पुरले.

आता फक्त दरोडेखोरांचा म्होरक्याच जिवंत उरला आहे आणि तो सूड घेण्याची संधी शोधत आहे.

आता दरोडेखोरांचा म्होरक्या पूर्णपणे एकटा पडला होता. त्याने विचार केला, "मी एक दुकान विकत घेईन. गुहेत सापडलेले रेशमी कपडे आणि दागिने मी तिथे ठेवीन. ते विकून मला चांगला नफा मिळेल."

मग त्यानेही तसेच केले.

त्याने एक दुकान विकत घेतले आणि गुहेतून आणलेले रेशमी वस्त्र व मौल्यवान दागिने तिथे मांडले. लवकरच, त्याचे दुकान शहरात चर्चेचा विषय बनले. लोक तिथे खरेदीसाठी येऊ लागले आणि प्रत्येकजण उद्गारू लागला, "काय अद्भुत दुकान आहे!"

एके दिवशी अलीबाबाचा मुलगा दरोडेखोरांच्या म्होरक्याला भेटला.

त्यांची दुकाने एकमेकांच्या शेजारी होती. त्यांच्या संभाषणादरम्यान, अलीबाबाच्या मुलाने त्याला जेवणासाठी आपल्या घरी आमंत्रित केले. दरोडेखोरांच्या म्होरक्याने आमंत्रण स्वीकारले आणि तो अलीबाबाच्या घरी गेला.

अलीबाबाला आता दरोडेखोरांचा म्होरक्या कसा दिसत होता हे आठवत नव्हते. पण मॉर्जिआनाने त्याला पाहताच तिच्या मनात संशय आला. तिला वाटले, "हा माणूस यापूर्वीही इथे आला आहे. त्याचा काहीतरी वाईट करण्याचा इरादा आहे. मी त्याला थांबवलेच पाहिजे."

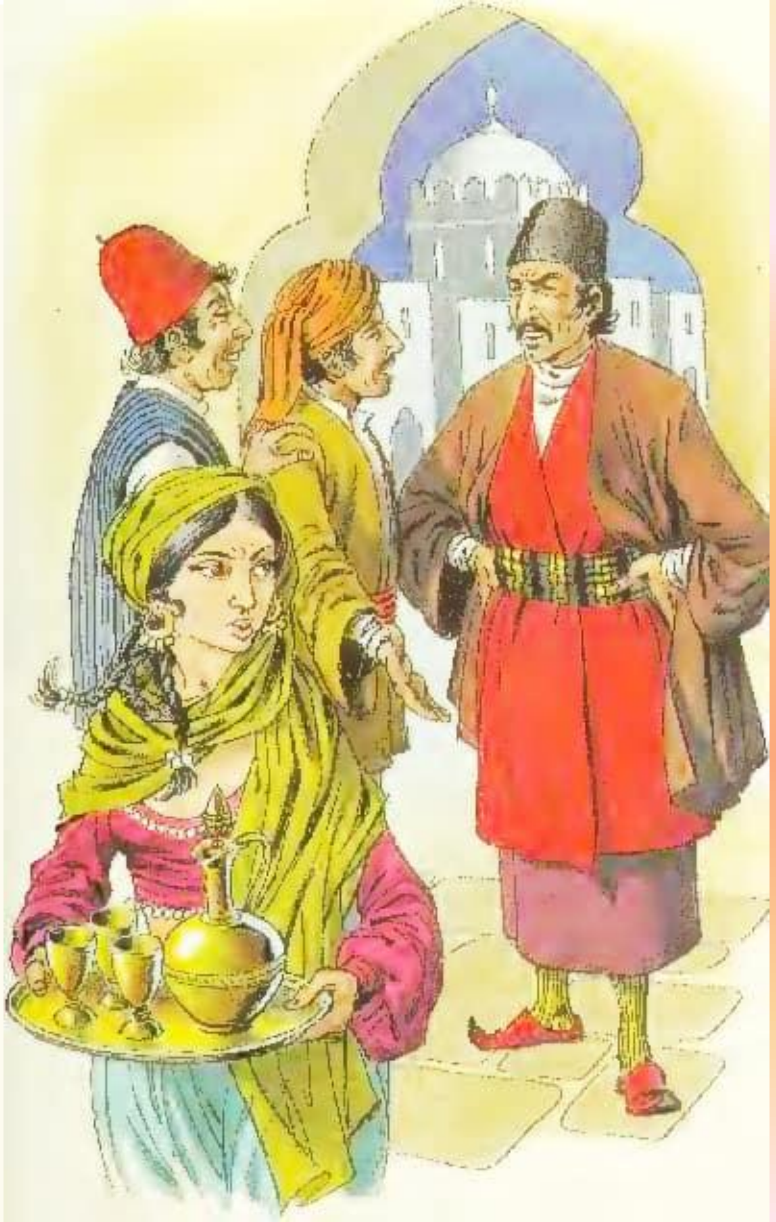
मग ती अलीबाबांना म्हणाली, "जेवण झाल्यावर मी येऊन तुमच्यासाठी नाचू का?"

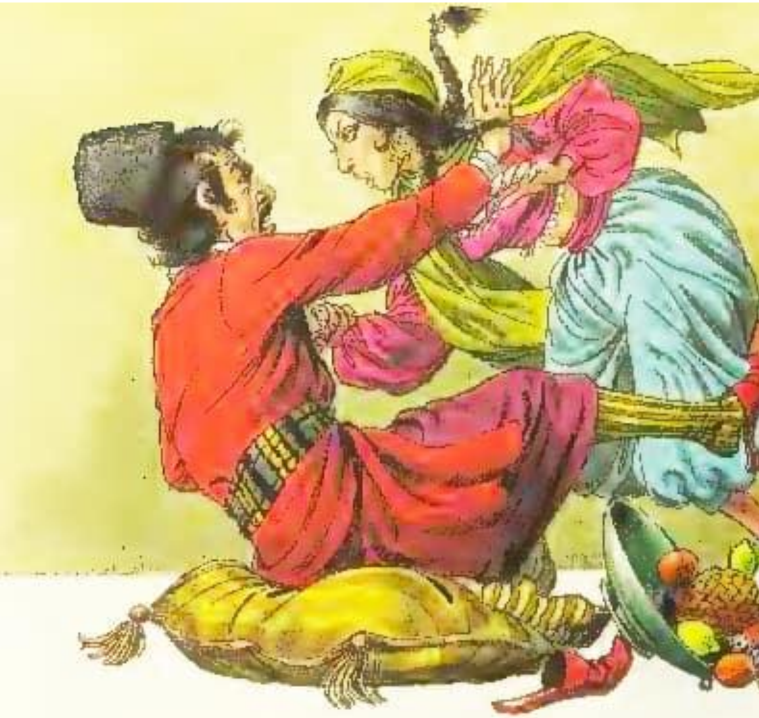
अलीबाबांनी परवानगी दिली. जेवण झाल्यावर मॉर्गियाना खोलीत आली आणि नाचू लागली.

तिचा नाच संपल्यावर, बक्षीस म्हणून लोकांनी त्यात काही पैसे टाकावेत म्हणून ती एक प्याला घेऊन खोलीभर फिरू लागली. अलीबाबांनी तिला काही पैसे दिले. त्यांच्या मुलानेही तिला बक्षीस दिले. मग ती दरोडेखोरांच्या म्होरक्याकडे गेली. तो आपल्या प्याल्यात पैसे टाकत असताना, मोरजियानाचे लक्ष त्याच्या कपड्यांकडे गेले. तिने पाहिले की त्याच्या कपड्यांमध्ये एक चाकू लपवलेला होता. आता तिची पूर्ण खात्री पटली की हा माणूस अलीबाबांना इजा पोहोचवण्यासाठीच आला होता.

दरोडेखोरांचा म्होरक्या काही करण्यापूर्वीच तिने त्याला मारले.,

हे पाहून अली बाबा घाबरून उभे राहिले आणि ओरडले, "तू हे काय केले?"

मोरजियाना शांतपणे म्हणाली, "मी हे केले नसते तर त्याने तुम्हाला ठार मारले असते. तेलाची भांडी घेऊन इथे आलेल्या दरोडेखोरांचा तो म्होरक्या आहे."

अलीबाबाने त्या माणसाकडे काळजीपूर्वक पाहिले. आता त्याला समजले की मोरजियाना खरे बोलत होती. त्याला जाणवले की मोरजियानाने आपल्या बुद्धी आणि धैर्याने पुन्हा एकदा त्याचा जीव वाचवला होता.

दरोडेखोरांचा म्होरक्या मेला होता. आता त्या चाळीस दरोडेखोरांचा धोका कायमचा टळला होता.
अलीबाबा मोरजियानाला म्हणाले, "तू खूप चांगली मुलगी आहेस. तू मला इतकी आवडली आहेस की, जर तू माझ्या मुलाशी लग्न केलेस, तर मला खूप आनंद होईल."

मोरजियानाने तो प्रस्ताव स्वीकारला. काही काळानंतर, मोरजियाना आणि अलीबाबांच्या मुलाचे लग्न झाले.

जेव्हा जेव्हा त्याला पैशांची गरज भासायची, तेव्हा तो गुहेत जाऊन दरोडेखोरांच्या खजिन्यातून काही पैसे आणायचा.

पण त्यांनी हे सुनिश्चित केले की त्या खजिन्याचा बहुतांश भाग गरीब आणि गरजू लोकांना मदत करण्यासाठी खर्च केला जाईल.

अशाप्रकारे सर्वांचे जीवन आनंदाने वाहू लागले. अलीबाबा, त्यांचे कुटुंब आणि मोरजियाना सर्वजण आनंदी होते.

लोभ आणि दुष्टतेचा मार्ग निवडणाऱ्या दरोडेखोरांना वगळता

